

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

30 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:

președinte

Iurie Diaconu

judcători

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Burduh

Nicolae Craiu

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia, în numele inculpatului Molceanov Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2019 în cauza penală privindu-l pe

Molceanov Constantin XXXXX, *născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.06.2016 – 27.12.2016;

Instanța de apel: 28.03.2019 – 01.10.2019;

Instanța de recurs: 20.05.2020 – 30.06.2020.

Asupra recursului ordinar declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia, în numele inculpatului Molceanov Constantin, Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, m. Chișinău din 27 decembrie 2016, Molceanov Constantin învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal a fost achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Corpurile delictive de nimicit, după intrarea sentinței în vigoare.

2. În fapt și drept, s-a reținut că Molceanov Constantin este învinuit că, având intenția păstrării substanțelor psihotrope pentru consum propriu, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, dorind și admitând în mod conștient, survenirea acestor urmări, intrând anterior, în posesia a

două plicuri din hârtie ce conțineau masă vegetală, uscată, în circumstanțe necunoscute de organul de urmărire penală, care constituie potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-2367 și nr. 34/12/1-R-2368 din 05 mai 2016, substanță narcotică – marihuana, și care conform tabelului nr. 1, pct. 7 al Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantității acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, se atribuie la substanțele narcotice, având masa totală de 2,35 gr., ceea ce constituie proporții mari, le-a păstrat la domiciliul său și anume în camera sa din XXXXX, str. XXXXX, mun. XXXXX, până la 21 aprilie 2016, aproximativ la orele 12:50, fiind depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție a IP Buiucani, mun. Chișinău.

Astfel lui, Molceanov Constantin, i se impută că prin acțiunile sale intenționate a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal – păstrarea ilegală a substanțelor psihotrope săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

2.1. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a stabilit că:

- acuzarea nu a infirmat versiunea inculpatului că el a fost internat în spital de la 17.04.2016 până la 25.04.2016, și că în acea perioadă au avut acces mai multe persoane în ap. XXXXX din XXXXX, str. XXXXXX și acele substanțe puteau aparține altcuiva;

- nu sunt acte care ar atestat faptul că Molceanov Constantin este la evidența medicului narcolog, sau că a fost tratat de narcomanie;

- nu a fost stabilit că substanțele narcotice au fost aduse în apartamentul menționat până la 17.04.2016;

- probele acuzării sunt inadmisibile pe motiv că au fost administrate cu derogări de la normele procesual-penale, conțin date incomplete și contradictorii;

- contrar prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală a fost înaintată învinuirea pentru păstrare ilegală a substanțelor psihotrope și nu de păstrare ilegală a substanțelor narcotice, or potrivit Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, marihuana se atribuie la substanțe narcotice și nu psihotrope.

3. Ne fiind de acord cu sentința, procurorul Mihail Proca a înaintat cerere de apel prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit

modului stabilit pentru prima instanță prin care Molceanov Constantin să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, și stabilită pedeapsă cu amendă în mărime de 700 unități convenționale.

În susținerea apelului s-a invocat că:

- eronat au fost apreciate circumstanțele de fapt și de drept la calificarea acțiunilor infracționale;

- temeiurile reținute de instanță în susținerea inadmisibilității probelor sunt neîntemeiate legal;

- inculpatul Molceanov Constantin la urmărirea penală, fără a fi supus amenințărilor sau impus a declarat că a găsit aceste substanțe în scara blocului de locuit.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2019 a fost admis apelul, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Molceanov Constantin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal și condamnat la amendă în mărime de 700 unități convenționale.

S-a dispus nimicirea corpurilor delictive ce se găsesc în camera de păstrare a IP Buiucani.

4.1. Instanța de apel a constatat că Molceanov Constantin, având intenția păstrării substanțelor psihotrope pentru consum propriu, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, dorind și admitând în mod conștient, survenirea acestor urmări, intrând anterior, în posesia a două plicuri din hârtie ce conțineau masă vegetală, uscată, în circumstanțe necunoscute de organul de urmărire penală, care constituie potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-2367 și nr. 34/12/1-R-2368 din 05 mai 2016, substanță narcotică – marihuana, și care conform tabelului nr. 1, pct. 7 al Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantității acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, se atribuie la substanțele narcotice, având masa totală de 2,35 gr., ceea ce constituie proporții mari, le-a păstrat la domiciliul său și anume în camera sa din ap. XXXXX, str. XXXXX, mun. XXXXX, până la 21 aprilie 2016, aproximativ la orele 12:50 fiind depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție a IP Buiucani, mun. Chișinău.

Astfel, Molceanov Constantin prin acțiunile sale intenționate a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal – păstrarea ilegală a substanțelor psihotrope săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

S-a constatat că instanța de fond eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală și a ajuns la concluzia greșită de a-l achita pe Molceanov Constantin, pe acuzarea de comitere a infracțiunii stabilite de art. 217 alin. (2) Cod penal.

Declarațiile inculpatului au fost apreciate ca fiind făcute în scopul exercitării libertății la autoincriminare, ele infirmându-se prin declarațiile martorilor Vitoroi Ana și Tatarova Mariana cât și prin sistemul de acte și documente acumulate și administrate de organul de urmărire penală.

Ca părținătoare au fost apreciate și declarațiile martorului Roșu Eugen, ultimul fiind prietenul din copilărie a lui Molceanov Constantin.

Motivele de declarare a inadmisibilității probelor acuzării nu se referă la nulitatea totală, prin urmare datele conținute în acestea pot fi puse la baza condamnării.

Divergențele din declarațiile martorilor Vitoroi Ana și Tatarova Mariana se datorează perioadei îndelungate de timp de la data descoperirii infracțiunii până la data audierii.

La individualizarea pedepsei, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care potrivit art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, de lipsa circumstanțelor ce ar atenua sau agrava răspundere penală, de personalitatea inculpatului care nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru.

5. Împotriva hotărârii, recurs ordinar a declarat avocatul Mîrzîncu Aurelia, în numele inculpatului Molceanov Constantin.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de apel:

- nu s-a expus asupra argumentelor inculpatului;
- nu a fost făcută o apreciere corectă probelor administrate de acuzare;
- nu respectat principiile generale ce reglementează desfășurarea procesului penal;
- declarațiile martorilor Vitoroi Ana și Tatarova Mariana nu au fost confirmate prin alte probe veridice, și directe;

- nu a motivat în baza cărei probe a stabilit că acces în ap. 33 din str. L. Deleanu 3/2 avea exclusiv inculpatul.

Drept urmare, se solicită casarea totală a deciziei și menținerea hotărârii primei instanțe, apelul fiind greșit admis.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că este vădit neîntemeiat și argumentând că instanța de apel, rejudecând cauza s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, corect a încadrat acțiunile făptuitorului, și a apreciat fiecare probă prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. Mai mult, din conținutul recursului se evidențiază că recurentul își motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă acestea nu reprezintă temeiuri de recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Se apreciază că recursul ordinar că a fost depus în termen legal, pronunțarea integrală a deciziei având loc la 29 octombrie 2019, iar recursul a fost depus la 08 noiembrie 2019 și că nu este în mod vădit nefundat, în sensul art.432 Cod de procedură penală, fiind admisibil.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul Penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, casată decizia instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:

Recurentul solicită casarea totală a deciziei și menținerea sentinței, indicând că apelul greșit a fost admis.

În speță, această soluție nu este aplicabilă, fiind incident cazul prevăzut de art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, constatându-se că hotărârile instanțelor de fond nu conțin o motivare în sensul art. 6 CoEDO, or o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (hotărârea CtEDO *Fomin versus Republica Moldova*), iar erorile judiciare nu pot fi corectate la această etapă a procedurilor.

Verificând actele din dosarul deferit judecării, Colegiul constată că hotărârile instanțelor de fond prezintă deficiențe din punct de vedere al insuficienței expunerii argumentelor vis-à-vis de concluzia achitării și ulterior a condamnării inculpatului și că procedura de examinare a apelului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, a fost viciată.

În concordanță cu dispoziția art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel, cuprind următoarele aspecte: *dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală*. În ceea ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea se referă la: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate*.

În sensul celor menționate supra, instanța de recurs punctează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept adică odată exercitat produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, instanța având posibilitatea de a da o nouă apreciere probelor acumulate în dosar.

Respectiv, la judecarea apelului, instanța este în drept să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță (*care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de prima instanță*), precum și să administreze probe noi, pentru elucidarea adevărului și pentru formularea unei concluzii temeinice vis-à-vis de acuzația imputată inculpatului prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Pe lângă cele consemnate, este necesar de a face o precizare substanțială, și anume că, după învestirea instanței cu soluționarea în fond a cauzei, părților trebuie să le fie asigurate toate garanțiile unui proces echitabil, prin urmare dacă apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, acestea sunt valabile și pentru instanța dată.

Totodată, urmează a se consemna că, procedura de examinare a apelului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță prezintă unele particularități aparte.

În acest sens, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 6 CoEDO, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, și prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, potrivit cărora după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel, precum și fără audierea martorilor acuzării, în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorială, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea unei persoane.

Bazat pe cele ce preced, Colegiul evidențiază că, *mutatis mutandis*, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre prin care constată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu, bazându-se exclusiv pe actele și lucrările primei instanțe, în temeiul cărora s-a dispus achitarea acestuia. Or, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. În particular, în atare situații administrarea mijloacelor de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

La caz, din textul deciziei recurate (pct. 41) rezultă că în susținerea vinovăției inculpatului se rețin în calitate de probe: – concluziile raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-2368 din 05 mai 2016 (f.d. 25-27) și – corpurile delictive ce se păstrează la camera de păstrare a IP Buiucani (f.d. 30).

Lecturând textul procesului-verbal al ședinței de judecată din 05 septembrie 2019 (f.d. 167) se constată că atât proba cât și corpurile delictive nu au fost obiect de studiu în instanța de apel, ele nepunând fi puse la baza hotărârii, părțile neavând acces în egală măsură la aceste probe (art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală).

În continuare se menționează și că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 02 mai 2019 (f.d. 146-147), procurorul a solicitat termen pentru a asigura prezența martorului Tatarova Mariana în vederea audierii, instanța dispunând admiterea cererii.

Ulterior, în ședința de judecată din 06 iunie 2019, procurorul s-a obligat să aducă forțat martorul (f.d. 151).

Conform materialelor parvenite de la Inspectoratul de Poliție Buiucani, m. Chișinău, Tatarova Mariana a fost verificată la adresa Chișinău, str. XXXXX, ap. XXXXX, și nu a fost găsită (f.d. 152-154).

Ținând cont de rezultatele aducerii forțate, procurorul a indicat la imposibilitatea asigurării prezenței martorului (f.d. 157) și în cadrul cercetării judecătorești (f.d. 167) a dat citire la procesul-verbal de constatare din 21 aprilie 2016 (f.d. 11) și declarațiile martorului Tatarova Marina făcute la instanța de fond (f.d. 89-90).

Conform rechizitoriului, susținerilor verbale și apelul acuzării, probele menționate *supra* întemeiază învinuirea adusă lui Molceanov Constantin în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, declarațiile constituind o mărturie de acuzare, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea.

Potrivit art. 236 Cod de procedură penală coroborat cu art. 238 Cod de procedură penală, chemarea unei persoane în fața organelor de drept se face prin citație scrisă, notă telefonică sau telegrafică, prin telefax ori prin mijloace electronice, persoana fiind citată la adresa unde locuiește.

Din interpretarea normei prevăzute la art. 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, se deduce că instanța de judecată poate da citire la declarațiile martorului depuse într-o etapă anterioară, numai dacă persoana vizată lipsește în ședința și absența ei este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță.

În speță, prevederile art. 236 și 238 Cod de procedură penală nu au fost respectate, or în instanța de apel, martorul a fost citat și verificat la adresa XXXXXX pe când potrivit *procesului-verbal de constatare din 21 aprilie 2016*, anexat la f.d. 11, Tatarova Marina a arătat că ea domiciliază pe adresa XXXXXX, iar din conținutul *procesului-verbal de audiere a martorului* (f.d. 34) și *anexa rechizitoriului* (f.d. 70) rezultă că aceasta este deținătoarea numărului de telefon XXXXXX.

Din lecturarea declarațiilor făcute de Tatarova Marina se constată că ea s-a aflat ocazional la adresa XXXXXX, la solicitarea prietenei Vitoroi Ana de a o îngriji pe bunica acesteia.

La caz, prevederile art. 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, cu referire la declarațiile martorului Tatarova Marina nu sunt aplicabile, or acuzarea, care nu a renunțat la această probă, nu a prezentat probe despre imposibilitatea absolută a acestei persoane de a se prezenta în instanță, citarea legală nefiind efectuată în mod deplin.

Prin urmare, instanța de apel nu era în drept de a pune la baza hotărârii de condamnare declarațiile martorului Tatarova Mariana făcute la etapa urmăririi penale și în instanța de fond, de vreme ce acuzarea, în sarcina căreia stă probațiunea, nu a întreprins măsurile de rigoare pentru a asigura prezența martorului nominalizat în vederea audierii prin prisma principiului nemijlocirii și a contradictorialității și înlăturării contradicțiilor ce reies din declarațiile făcute de martor pe întreg procesul penal, or atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat, iar atunci când unei instanțe ierarhic superioare i se cere să examineze o cauză atât în fapt, cât și în drept și să facă o evaluare deplină a chestiunii vinovăției sau nevinovăției acuzatului, ea nu poate, ca o chestiune ce ține de un proces echitabil, să determine, în mod corespunzător, acele chestiuni fără o evaluare directă a probelor oferite (hotărârea CtEDO *Popovici versus Republica Moldova*) și există o încălcare a art. 6 §1 CoEDO chiar și atunci când proba nu a fost singura care a fundamentat condamnarea, dar instanțele naționale nu au oferit un motiv întemeiat pentru absența martorului (hotărârea CtEDO *Lüdi versus Elveția*).

În general, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze, este imperios de a supune analizei și aprecierii toate probele acumulate în dosar. De altfel, în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe anume pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor importante, sub toate aspectele, în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată pentru formularea opiniei vis-à-vis de vinovăția persoanei trimise în judecată.

Potrivit art. 101 Cod de procedură penală, *fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor – instanța de judecată fiind obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau*

inadmisibilitatea tuturor probelor administrate, or nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Aprecierea probelor este prerogativa instanței de fond și, ulterior, după caz, și a instanței de apel, atribuții pe care, în speța examinată, aceste instanțe nu le-au exercitat în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

În speță, instanța de apel în rezultatul judecării apelului, urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, în coroborare cu probele administrate, pe care urma să le aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Însă, contrar acestor stricte prevederi legale, instanța de apel s-a pronunțat insuficient de clar asupra admisibilității sau inadmisibilității probelor administrate și cercetate, selectiv reținând conținutul unor probe la formarea concluziilor sale, fără a efectua o analiză mai amplă, ținând cont și de alte aspecte ce rezultă din conținutul ansamblului probator, precum și cele atenționate în apeluri, prezenta sau lipsa elementelor infrațiunilor imputate lui Molceanov Constantin, efectuând o analiză și motivare neconvingătoare a concluziilor sale, deviind de la cerințele prevăzute la pct. 8) alin. (1) art. 417 Cod de procedură penală.

Astfel, cu toate că în privința inculpatului plana o prezumție obiectivă că acesta ar fi implicat în circulația ilegală de droguri, totuși instanța de apel trebuia să efectueze o examinare minuțioasă și atentă a tuturor materialelor din dosar, pentru a decide asupra vinovăției acestuia de cele incriminate prin rechizitoriu, dezbătând într-un proces contradictoriu versiunea lui Molceanov Constantin despre nevinovăția sa.

Potrivit declarațiilor făcute de inculpat pe întreg procesul penal rezultă că acesta își susține nevinovăția, invocând că începând cu 17 aprilie 2016 până la 25 aprilie 2016 s-a aflat internat în spital și că în această perioadă acces, în ap. XXXXX din str. XXXXX, m. XXXXX a avut nepoata Vicol Ana, a cărei soț are antecedente penale pe faptul circulației ilegale a drogurilor, etnobotanicelor sau analogii acestora, Tatarova Marina și cei 2 copii ai ei și o persoană de gen feminin în vârstă de 70 ani, identitatea căreia nu o cunoaște. Nu este consumator de droguri și substanțele depistate și ridicate de la domiciliu său nu îi aparțin. Consideră că este incriminat pe nedrept de Vitoroi Ana, pentru a-l deposeda de apartament.

La caz, din analiza textuală a hotărârii instanței de apel se constată că poziția părții apărării a fost ignorată de instanță, care s-a limitat la fraze generale, menționând doar că „...or după cum rezultă din materialele cauzei, alte persoane decât inculpatul și mama sa care este bolnavă la pat, nu au locuit și nu au avut acces în apartamentul dat.” (pct. 65 a deciziei). Instanța nu a arătat care sunt **materialele cauzei** ce confirmă această concluzie, or martorul Vitroi Ana a declarat că „În apartament aveam acces eu, bunica și inculpatul... În afară de noi mai locuia doamna care avea grijă de bunica...” (f.d. 148), martorul Roșu Eugeniu a declarat că „...Când am ajuns acasă la inculpat era Vitroi Ana, Tatarova Marina și câțiva copii...” (f.d. 162), iar martorul Tatarova Marina a arătat că „Ana a deschis ușa apartamentului, ea avea cheie...” (f.d. 90), instanța de apel constatând și că Vitroi Ana avea dreptul de posesie asupra acestui bun.

Se menționează și în materialele cauzei nu se regăsește o motivare în sensul admiterii sau respingerii versiunii apărării că soțul Anei Vitroi a fost supus răspunderii penale pentru circulația ilegală a drogurilor, etnobotanicelor sau analogii acestora, este nefondată, cu atât mai mult că martorul Tatarova Mariana a indicat „...Eu cunosc că soțul Anei Vitroi fuma substanțe chimice...” (f.d. 90).

De asemenea, nu a fost obiect de studiu și versiunea incriminării pe nedrept în scopul deposedării de apartament cât și circumstanțele descrise de martorul Vitroi Ana cu referire la personalitatea inculpatului, care îl caracterizează ca o persoană consumatoare de băuturi alcoolice, agresivă, ce s-a tratat într-un centru de reabilitare împotriva consumatorilor de alcool și droguri, fără a fi administrate probe în acest sens.

Respingând declarațiile martorului Roșu Eugen instanța de apel a indicat că „...or pe de o parte sunt combătute prin declarațiile celorlalți martori, iar pe altă parte, urmează a se reține că martorul a precizat că este prieten din copilărie cu inculpatul”.

O asemenea motivare nu poate fi apreciată ca fiind făcută în conformitate cu legea procesual-penală, de vreme ce martorul Vitroi Ana în instanța de apel a concretizat că Roșu Eugen a venit să ia haine de schimb pentru Molceanov Constantin și nu m-ai relatează despre solicitarea de a-i fi transmis sau de a i se acorda permisiunea să ridice „пакवान” (f.d. 148). Mai mult ca atât faptul că martorul “este prieten din copilărie cu inculpatul” nu poate genera inadmisibilitatea datelor pe care persoana le relatează, or

această împrejurare trebuie raportată la întregul material probator, prin coroborare, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și utilității.

Motivându-și soluția de condamnare, instanța de apel în pct. 44-58 a deciziei a enunțat conținutul normelor penale (art. 51, 52, 113, 14 și 217 Cod penal), iar apoi a transcris interpretarea doctrinară a componentei de infracțiune prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal, ceea ce nu poate fi reținut ca efectuarea procesului de motivare a unei hotărâri judecătorești, or chiar dacă acest proces presupune referirea la textele de lege și să se țină cont de interpretarea doctrinară a componentei de infracțiune, acestea trebuie raportate la situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecării în coroborare cu probele administrate de părți.

O altă eroare de drept se referă la neverificarea corespunderii exacte între faptele prejudiciabile săvârșite și semnele componentei de infracțiune, aducându-se atingere prevederilor art. 113 Cod penal.

Molceanov Constantin a fost deferit justiției pentru faptul că a păstrat la domiciliul său până la 21 aprilie 2016 **substanțele narcotice**, în proporții mari, săvârșind infracțiunea de păstrare ilegală a **substanțelor psihotrope**, în proporții mari și fără scop de înstrăinare (art. 217 alin. (2) Cod penal, redacția Legii penale cu modificări până la 23 septembrie 2019).

Instanța de fond referitor la această calificare a organului de urmărire penală a indicat că inculpatului i-a fost înaintată o învinuire contrară prevederilor art. 281 Cod de procedură penală, motivând că noțiunea de „*substanțe narcotice*” nu se suprapune cu cea de „*substanțe psihotrope*”, potrivit Legii penale în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii.

Instanța de apel a preluat învinuirea adusă, reținând starea de fapt și de drept, fără a examina și a comenta constatările primei instanțe, și, prin urmare, ele trebuie considerate ca fapte stabilite, nefiind respectate cerințele cu privire la echitate, după cum o cere art. 6 CoEDO (hotărârea CtEDO *Grădinar versus Republica Moldova*).

Mai mult ca atât nu este clar în baza cărei legi penale a fost supus răspunderii și pedepsei penale inculpatul, or în textul deciziei se face referire și la conținutul normei prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, redacția Legii penale cu modificări până la 23 septembrie 2019 (pct. 29 și 42 a deciziei) și la conținutul normei prevăzute de art. 217

alin. (2) Cod penal, redacția Legii penale cu modificările după 23 septembrie 2019 (pct. 48 a deciziei), nefiind specificat care redacție a legii penale se reține în seama lui Molceanov Constantin.

Instanța de apel, pronunțând o nouă hotărâre prin care a stabilit vinovăția lui Molceanov Constantin în săvârșirea infracțiunii incriminate, care se atribuie la categoria celor ușoare (art. 16 alin. (2) Cod penal), nu a ținut cont de prevederile art. 60 alin. (1) pct. 2) Cod penal potrivit căruia persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare și de prevederile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, or în cazurile prevăzute în art. 53-60 Cod penal, instanța, prin hotărâre motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

În opinia Colegiului Penal lărgit, argumentele enunțate mai sus constituie fondul apelului și asupra cărora instanța de apel era obligată să se pronunțe motivat, or, dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanță, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de proba sau cel puțin de a le aprecia (hotărârea CtEDO *Achina versus Romania*).

În baza celor expuse supra, Colegiul concluzionează, că erorile procesuale admise de instanțele de fond cad sub incidența prevederilor art. 427 Cod de procedură penală, fundamentând concluzionarea casării totale a deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs și nu permit preluarea concluziilor instanței de fond.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererea de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, iar în caz de adoptare a unei

concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia, în numele inculpatului Molceanov Constantin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2019 în cauza penală privindu-l pe **Molceanov Constantin XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă și pronunțată integral la 24 iulie 2020.

Președinte	Iurie Diaconu
Judecător	Liliana Catan
Judecător	Ion Guzun
Judecător	Victor Burduh
Judecător	Nicolae Craiu